

ИВАН ВАСИЛЕВСКИ

ПОТОМЦИТЕ НА ЧРТ
(ПОЕМА)

2011

1.

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии, Омуре славен*

Со златна игла во мислата
и со осилки во душата
го распарам ќилимот врз лицето
на Поетската земја,
крваво како платното од Ибора
А гласот ти беше залостен
во камена пена
додека држевме бури во
прстите
и чемер во душите

Отаде темното негибната остана
само гордоста озарена
на другата страна од тунелот
А светлини нè разделија,
звучешто и страшно
како трубата на Тритон,
небаре Чрт го развева плаштот
и сее темнило
во стомните на времето

Со монашки нокти гребам
под влажните бразди на писмото,
во златните ковчези на зборот
И го обликувам незнајното
на прелестна ѕвезда. Како

драгоман меѓу непочитани знаци
на водениот образ од песната

Боже, не ќе ги прескокнеме
круговите во Пеколот оти
тие се *хиерархија на мачењата*
која претпочита строгост и ред

А смртта е стремеж на умот
и котило во разумот. Укач што
ја повредува душата

Во ледени проведи, среде пијани
буники, се буди времето на музите
О горчино што зеленееш
на прагот од очајот. Со ништо
не можам да те споредам
оти и мудроста е суеверие
И не можам да ти ја продавам
младоста по споредните страни
на светот. По буништата
Како во чекалница на истекот
од векот. Како наезда на темни
сили од вселената

Меѓу лјудот, Омире тажен,
спростирам горешти мечти
Но болеста не минува,
се митарат злото
Како да се илјадат светлини
против гените на Природата

Молчешкум ја соопштувам крвта
што рика под атлите на манастирот,

во гласот на морето
А таму, како стара воздишка брефта
песната над шумот на водите
Ако заспие во бесмртност,
ќе ја разбудат преубави паштерки
што голи сонуваат на ветрот
и копнеат по младоста
Оти кој прв од кајнакот пие,
последен ожеднува

Дај ми го твоето колено
да ја наследам Мудроста
и да видам сè што е забрането
Оти со мрак ќе ја доиме челадта
и племето ќе ни залута во дрвени
И оти сите води
ни се оградени со меѓи
од камени митници

И со клучари што ги побркале
молњите па не знаат која ѕвезда ќе
падне во skutот на големата рожба,
под тремот на Мелпомена

Езерото како женско тело
омекнува врз дланките
и се пали како око во прстен,
како кандило во темна галаксија

Легнуваме со надеж,
се будиме со чувство на залудност
И полош го оставаме светот
од претходните светови
А тврдо ти е визглавјето,

тврда постелата, како камена
дојка. Оти немало доволно љубов,
немало љубов во универзумот

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии.* Туку на растоки
мојот народ заспива. И на
растоки се буди,
Омире славен

2.

Дојдоа конарчии од Исток
за да го соопштат растурањето
на зелените магии и да ги
исмејат просирките на Сварог,
оти Чрт беше ги магепсал
големите води. И оти сè е
необјасниво во Големото
создавање. Јакоже у
чловека грешнаго беше го
пререкол најстрашниот сон
Чемери ни израснаа во душите,
јанси и одмазди во копјата
За секој грешник по една
бесилка, за секој праведник
врчва горчило

Дојдоа паталци, гаталци, ранари,
видари од Долната земја,
како од најсвета задужбина
Небаре господ повторно тргнал
по светот да бара пророци
Оплакани дојдоа и немаа веќе
превези врз тажните образи
Туѓа им беше слогата, далеку
слободата, та не видоа дали
има свест во празнината
А носеа скаменет плач
на нивните набрчкани лица,
како образите на Ниоба
И глоѓе во душите. Трњаци,
драки, капињаци во очите

Дојдоа бабари, сурвари, коледари,
како синови на запалени стрништа
и отворија бунари во мракот
Дојдоа патарени, крстомори
како потомци на знаците
и како молк на русалии
во некрстени денови. Во потони
ги закопаа спомените. На вакуф
залебија. Крв и погача
во заумот. На иста гилотина
Збунетост што на подник занокува

Дојдоа алајки со наводенети
скутови во мислата. Не научија
ништо од историјата. А сонуваа
чардак на свездите. И неутешно
плачеа, задека почнало
одбројувањето на бесконечното
и крајот на Создателот

Дојдоа леунки што од шамакот
ги довикуваа рожбите на доење
Спиеја на голежи, на пржели,
на чички. Со острики ги покриваа
нивните космички облини
Аште би авам бесчислен, аште
велико диво у всија мир божји

И знаеја дека смртта е само
разделба со навиките и бегство
во реалноста. И дека идеалите
се абат во времето
А навидум сè било безначајно

Дојдоа од темните вилаети
на сонот. И таму се враќаа како
растојанија што ја празнат
темнината. А патем пладнуваа
во кула од патила, во друга
материја во која веќе не постои
минатото и која не може
да ја препознае иднината

Како да не беа во Историјата

Се накотија како недоветно
племе, како морони на прагот
од Свездената капија. И молчеа
оти не знаеја каде ја изгубиле
Книгата за читање на човечките
судбини. Спиеја со поскури
под јазикот, со крстови на челата
И велеа: не предметите, а знаците
ги бараме. Не појавите, а привидот
е страшен. И не стварноста, а
мечтите се вечни. Задека,
симетрично и вечно
апокалипсата се повторува

Дојдоа со скудни дипленици
на плеќите. Со темно море
во очите. И дреждеа под стреите
Во камен да ја издлабат
минливоста за да истрае
пред поштукот на зборот
и да не истече низ чепот на времето

Пред иста рипида се молеа
снеможени жени, и мажи, и болни,
и старци, и снуждени деца

Ако се слепи, коњите потамина
ќе го изодат патот до Морето
и назад до црните огништа

Дојдоа серафими и јазикот
ни го озаконија. Да не ни
залутаат буквите во празнина

Од злоба не ќе прогледа светот

3.

Само Езерото ги плави
поганите јарболи што го
бербатат името на светите
води. На заод го заоравме
враот, оти секоја ноќ
не се доорува мислата
И да не ни посадеа
очебол во свеста, пак ќе нè
удреа панукли во умот
оти јадеж ни расте во душите

Густа материја од далечна
точка во просторот,
о Лазаре, како да сее темнило
во бескрајот. Непозната
азбука ни го возбудува духот
што не ќе ја прочитаат ни
новите димензии на времето

О лакомост, во час блуткав
ги изедовме нашите богови,
како да ги распретавме
дирите од Кајафа
И останавме без пријатели,
а непријателите не можат
да се добројат. Отуѓеност
на свер ни влезе во душите

Само Езерото ги памети
валканите едра, разлигавени
како трпези на задушници

О безбрежна ширино на очајот,
свечени бранови ти ги мијат
дланките што како реликвии
талкаат во ноќите
и ги успиваат свездите во ковчег
од лековита смола
Иљач што ќе го одлепи
темнилото од нашите зеници
Молк меѓу горопадни
бури во пустина

Само Езерото гледа
во нашите судбини
Всурено во отсутноста како во
огледало од бескрајна празнина
Како во светлина што коначи
на забран, во црна материја
Кога дојдовте и кога толку
се намноживте како маково
семе во копнежот. О номади
на првото татково огниште
Заспавте во тундра, на ничија
земја. Во густо зилје

Само Езерото гази
по сребрените скалила од
химната и рика како сверка
на ранина. Како дива свезда
пламната во белината на
снегот. И фаќа штивина,
сакајќи да го разјасни
еднозначното исчезнување
на вечноста. Оти и без него
би била празна отсутноста

А само бог вечно се создава

Езерото на топла растока
ткае елегија, како вдовица
во сонот на слепите јавачи
И како историја што самее
на камено гумно, во густо
мрачило. Во потонски одаи

Сета неодложна супстанција
ја остава на брегот и почнува
игра со сонцето. А копнее
за една татковина
И за спокојна смртност во
среќата, која ниту заноќува
ниту осамнува под иста чатија
Ниту пак разумно се објаснува
А несреќата само за
бесмртните е сфатлива

Езерото векутума вилнее
по свештените одежди
како по знаци во очајот
и не ги препознава душите
на оние што се родиле
пред времето на пророците

Само Езерото бдеејќи сонува
Стравот да не ја исполни
Празнината со умопросветление
И да не се повтори Големиот
потоп. Да не се срушат црквите
во името на бога
Оти црни аспиди на Армагедон

ќе му суде на деда ни Македон

Не затворај очи, о Лазаре,
сè додека пламтат густе
метафори во видот

4.

*Ни град, ни рој од скакулци,
ни арачлии. Зборот ни лута
во темнина. А не знаеме
какво е лицето на бога
од другата страна на заумот
Вран и сивак. Вран на сивак
Ќе се разделат на денот
на бурите, кога Злото
ќе ја помрачи и последната
угарка на свеста*

Озабени ости ги откопуваат
царските мошти под сидините
А стражите не ќе се разбудат
ниту во следниот милениум

Ислужени воини ноќум
бдеат над ископините
како пилишта што го поганат
градот. Тагата е најдлабок
бунар во нивните души
До што е маштија под штит
да се крене на бунт против
разумот што нè одлачува
од бога. Против незнаењето

О ридови, високи во своето
траење. Вие што фрлате сенки
како одрани кожи во Езерото
Симнете ги црните платна
од густежот на спомените
оти без нив вечноста е мртва

Како колера ќе се нафрлат
на вас потомците на Чрт
и сето темнило од вселената
ќе слезе во водите
И не ќе се најде јунак
спроти Црна Арапина

Ќе востанат балтации, кукудари,
сулендари, караконцули
Ќе надојдат орди од степите
Ќе излезат сатири од змијарници
Ќе се огласат гавази, серафими
Ќе се витосаат козари, орачи, ковачи
И не ќе има кој да ги излекува
од слободата и од зујот на гордоста

Трагичарот пишува родослов
за нас уште неродени
И суди за дела што не знае
дали ќе се случат во заумот
Во тешко вино ќе ја потопат
нашата жалост

Ги сокривме светите тајни
во смреково зрно. Код на
нечитливи знаци. Клучалка
Уште не сме го дорезбареле
tronот на царскиот разврат
А од крепоста се симнаа мажи
со царски печати на челата
И по нив прелестни жени

на мрачни сурии качени
И по нив алипни деца со лица
искривени од сверешта врева
И зад нив поданици со сурати
обесени на вжарени копја

Сновачките на заблуди катеа
светлини на небесни разбои
А ковачите на оружје калеа
мечови со сребрени балчаци
и стрели со златни врвови,
сиреч за лов на племенски
јавачи. И со мемливи образи
и лица исцрнети како вранила
се провикаа од високите голаци:

Славете го Трипуна под маски
и оставете го јадот меѓу лозјата,
оти тоа го наследивте од вашите
деспоти. Како што долго чекавте
суши, така долго ќе чекате дрчи,
порои, утопи. Ќе сновате
со букагии покрај водени сидови

И во темнината, во темнината
ќе го најдете светилникот
на душата. И под пијани баздови
ќе сонувате виделина во земјата
на големите ридишта

О боже, има ли за нас поарна земја
од оваа што ја плават светлини

Од другата страна сè беше вода

5.

По потопот, да се преживее
Големиот блесок
И за бога
вистински подвиг би бил

Ги чекаме молчешкум
ткајачките на четворни
платна да ги измијат
карпите што се стрват
над Езерото. А со бодлики
ги оградивме душите
Зарем толку осамени ќе нè
одвејат ветровите? И зарем
ќе нè одминат косидбите,
жетвите, лупенките

Уште колку гладни години,
уште колку празни амбари
ќе треба за да се затнат
муцките на се живо во вселената,
о премудар Јосифе

Одјазли ги сите вражбини
што како чкрапји дебнат
од мутваците. Ќе ни ја
опустошат родината
И сите мунси фрли ги во
темникот. И сите клетви
дај му ги на устрелот. Оти се

друго е подобро од вистината

Ти што ги искуша страдањата
поради минливоста на среќата
Наточи чисти кајнаци. И направи
вител во копитата. И нурни ги
златните минокери во бакарни
котлиња за да ги истераш
уроците. Да првнат нетопири
од смолата на мракот
Доилките да не ни се скаменат
меѓу врколаци. И да не ни згасне
породот како осамено жарче
фрлено во студената вселена

О пастири и орачи, плотта ви машка
како еленска кожа на провев,
зад привидна симетрија
Рибари со фрлени мрежи во душите
Морнари, пирати од далечни мориња
Арабациии, абациии, кујунциии, азнатари

Од кулите ќе слезат билкари
Ќе ве напојат со одвари од илјачи
И ќе ве омајат со темни илузии
за непрекинливоста на вителот
Оти се е привид ако Врховната
свест не е вечна и ако вечноста
не се повторува низ мигот

И асии ќе заседнат по гумната
Ќе се закрвават кесециии
Жените ќе жнеат бурјани и ќе
бојадисуваат црвени пеливани

Задека, тие што имаат најмалку,
најмногу даваат. А најголема
провадија е давајќи се себе си

О винари, лихвари, праматари
Слушнете ги зурлите, гајдите,
'рзот на тапаните. И фатете оро
Маката да си ја исцедите
на дајриња. И јадот да ви се
витоса во небеса

Жетварките ќе донесат жестоки
пожари меѓу колковите и бели
погачи на градите

...

Ги чекаме ткајачките на четворни
платна да ги измијат карпите
И везилките да постелат ризи
врз мрсните синии
И плетилките да одмотаат котелци
како пајажина во мутваците

Ние сме деца на темнината
И не знаеме, боже, дали сме
исти како оние што пред
крстот се родени
Се изморивме од неостварени
соништа и од раскошните
кочии на Световид
А нема поголемо зло од
мракот во потсвеста
И неразумно е понижувањето
на свеста која и противречи

на вечноста

По потопот, да се преживее
Големиот блесок
И за бога
вистински подвиг би бил
А неподносливо е да се живее
како роб на слободата,
Јосифе премудар

6.

Сè што ни ветија музите
остана од другата страна
на Големата порта
Зад светлината на духот
Сонувавме победи,
народе мој расточен,
оти храброста не е доволна
за лет кон слободата
А таа, слободата, забранува
окови што љубовта ги поставува
кога е забранета

Над ридот почнува големата
војна меѓу азбуките
Нека се сети Оној
што ни зборуваше дека
семето на заговорот е фрлено
на белутрак. И дека Прометеј
сакаше да ја сруши црната
материја. О боже, *колку*
и да евозможен, животот

е несфатлив како равенка
од нечитливи знаци

Строфата со мунасип нека
ја заврши свадбата на ѕвездите
Оти ќе ни избега именката
што ја уловивме како јаток
во совалка, како псик на влекач
во бурило. А свеста е ограничена
само во времето. И полесно е
да се снеможи човечката
неправда одошто божјата

Нека се сети Оној и нека побара
видец што ќе го одгатне
азбучникот на билките,
оти тие не ја познаваат
вистината за поразот на водите
'Ртањето е можно и во молњите,
а залебува во опомената на бурите
Нека се сети Оној - за што сонува
Судбината, а за што Слободата

Нека се сети - каде не одмина
законот на Природата и раката
на Творецот. Нека се сети, оти
дење ловиме унери и се чуваме
од пламените стрели на Аждерот
како од налуничав таксират
А ноќе се враќаме кај родилките
и им ги крадеме прворожбите
На самрак орлици ни ги клукаат
очите во расколот на ѕвездите
Во нивните ловишта звучешто

татнат рогови. Како длабок мук
на елени од вселената

•••

Говорникот кажува беседи
за љубовта, а никој не го слуша:
Оние што невидливо се множат
во водите, не се сеќаваат за изворот
на темнината. Изгубено е
паметењето на Природата

Говорникот кажува беседи
за потеклото на светлината,
а никој не го гледа
Говорникот беседи за родословот
на билките и за сведоштвата
на птиците, а никој не му верува

Нашата Прамајка се сеќава само
на иднината како на темно море,
оти никој не е ангел во сатанско
време. А лозата ни се суши од
глуварки, од лигави слепоци
Лозата ни венее
од немушти јазици, од лудо билје

Ќе ни се сотре лозата од ползавки,
од острики под прагот татков

•••

*Ни град, ни рој од скакулци, ниту
арачли. Од вртимушки и од клучачи
ќе опустат полињата житородни
Крвта на нашите раце е братска крв*

Потонаа нашите бродови во темно,

во гневно море. А мразно ни е,
а празно ни е огништето без чела
Ќе повтима постојбина
во темниот круг на огновите
и во невидлива страна на светот
О боже, не знам дали слободата
е можна кога ги памети само
тираните. Слободата ги заборава
своите робови

А победа е, а победа е кога
и поразот се премолчува,
народе мој расточен

7.

Како дух во залостена пештера
е стуткана чедноста на Јон
и чека питачи да наминат
во храмот на Големата мајка
Нокум ќе и го украдат белегот
и взори наврапица ќе фатат
ценем, како циганска Черга,
како незнапна фурија
што се виори потамина

Историјата свечено слегува
по златните басамаци на
времето. Како водопад
од високите шуми на
трагедијата. Вјасаме кон неа
наврапито на светлосни
чези, со брзина на умот

Итаме први да стасаме во
иднината. А таа, на сите
ќе ни одреди точка во
вселената и кркма во грлото

Од раѓање веруваме во нешта
што ни се зајазлени како свети
амајлии. Од раѓање се враќаме
назад кон белезите и молиме
да ни се прости за она што ние
не бевме простувале
Задека, во свеста ни се лулаат
сите божилаци на светот
Како квантна гравитација
и како белег во божјата зеница

Во сета космогонија свеста
е ерупција во точка. Свеста
ќе ја исполни празнината
и ќе ги расклоца небесните
ергели. Господарот на
темнината ќе ги скамени
изворите на сите јазици
за да се излечи светот од иронија

О боже, разумот ни ја убива
слободата, а гревот душата

...

Темни посланија примивме
среде камена шума: едни
богови ќе ви испратат суши,
огнови, жеги... А други марази,
красти и гнојници. Ќе ви пуштат
нави, таласами, мори

Глади ќе пустошат и жадови
Приде и присно, и векутума века

А бог ќе ги затвори очите за да
не сте сами во вселената
И нема да ве препознае меѓу
толку неверници. Оти секогаш
имало повеќе Нерони
одошто Исуси

И не знаете дека се потекнува
од Водата и од бурите на
Светлината

А најголемите бури, луѓите,
само времето ги скротува

И што вчера згрешивме,
а што денес поправаме
О виделино, за што денес
ќе ни судат абрашите,
а каде утре ќе ги распнеш
шаторите. И кој ќе ја открие
божјата маска
меѓу толку богови

Сите сме стуткани во една
клетка, во генетско јадро
Во изорана црница
од плугот на вечноста
А вечна е само минливоста
И сите сме еднакво несреќни,
но не подеднакво свесни
за несреќата во нас

Ако бог не заборава во лесот на
постанокот, на гола цибурина,
каде што шибаат ледени ветришта,
ќе го осени ли нашиот дом
космичка зима

И како ќе знаеме дали еднаквоста
е симетрична во сите гравитации
И дали во празнината постојат
метафизички димензии
И дали равенствата во просторот
се ритаат како рогови во вреќа
И дали некаде музиката е хаос
од неартикулирани вокали
И дали зборот е извртена слика
од некое митолошко време

Пророчки фучат снежни виулици,
оти немаме стигма за сомнежи
и за долги разделби
О боже,
се изгубивме во сето незнаење

А кога се ќе изгубиш, ќе можеш
да дадеш се, брате Јон

8.

Боже, безнадежен е секаков
напор кога не може ништо
да се спречи. А немало
иљач против опстанокот

Од незнаење родот ни се губи
во темни плазми. И од пизми
се колвеме. Брат за целат. Како
што врвовите, гордост на
висините осамени, сами во
висините се противат еден
спроти друг. *Од глаата си
патиме*, но и против главата
си работиме, Господе

И варварска историја чука
во нашите дамари
О невидливо, како ќе ги
следиме твоите знаменија
кога не сме ги исчистиле
уште душите од глотенки

Во време на глуварки, кога
на гозба ни идат ѕвездите,
со молк се освојува убавината
и со огнови се брани љубовта,
која е најблиску до слободата
Во време без љубов
очајот е подлабок од вселената

Боже, не знаеме каде не откорнаа
од татковината. И кога ќе се замразат

водите на Езерото со водите на
Морето. И кога ќе се вратиме
во конечното. Не видовме, оти
се беше мрачно пред разделбата

И којзнае каква порака ќе ни дојде
од вселената и дали ќе ја прочитаме
од толкави далечини
Одамна ангелите не ни соопштиле
што наумил Бог со родот човечки
Како да сме оставени сами пред
громогласни хорови меѓу галаксии

Во лирска материја, опседнати сме
со самина и со прогонство во
бесконечноста. И ништо
не научивме од цинизмот
на Диоген. Оној што бараше човек
меѓу луѓето – изгубил се
А поблиску е до боговите

•••

Ќе ја отвориме Сончевата порта
оти немаме доволно видело во
душите. И ќе запалиме светилник
во универзумот, оти немаме доволно
надеж. Оти немаме доволно верба
И оти темнилото владее со светот

Бунтот на ангелите во нас
неподносливо татни. И не ќе се
излечиме од гревот на раѓањето
Само спасот во смртта е неодложен
А бог најмногу ни е потребен
кога исчезнуваме во осаменост

И постојано ја искривуваме
вистината за себе. И сликата
за нашата прапостојбина. Ниту
паметиме каде сме го започнале
кругот на лутањето низ мракот
Ниту знаеме каде ќе го затвориме
За светлини сме создадени,
а патот ни е обраснат во темнила

И нема ли барем еднаш да ги
свртиме нашите лица назад
кон ѕвездите како Евридика,
како жената на Лот. И нема ли
еднаш да научиме дека ползењето
е судбина, а летањето бунт,
вечен копнеж, слобода на духот
Нема ли да сфатиме дека вселената
е затрупана со загатки и мистерии
И дека сме соучесници во
сопственото ништожење
Нема ли да се увериме дека ниту
еден сон не ја задоволува суетата

Отуѓени се препознаваме во хаосот
И изгубени се бараме во Нејасното
А проклетството не можеме со никој
да го споделиме. Како сонот на
Гилгамеш. И го носиме во нас
од почетокот на видовите
Генот ни е жигосан во судбината
како жилавец на ледина

А што е судбината? Само призив

на фаталното и одлагање на поразот
во вечноста. Кога би го разбрале
нејасното – би сфатиле се за нас
И би ја решиле Големата загатка

Боже, безнадежен е секаков
напор кога не може ништо
да се спречи. А немало
иљач против опстанокот

9.

Повеќе крв е пролеана во
името на бога одошто
од мечот на сите тирани,
сатрапи и деспоти,
Каине грешен

Ништо човечко не најдоа
жените полегнати по разбоите
за да бидеш сожалуван
и да ја подмитиш жртвата
што не го заслужува злото
А никој досега не бил осуден
за насилство над јаството
И никој не одговарал за
злосторство врз самопочитта

А каде и да се свртиме околу
нас, секогаш сме најблиску
до смртта, како да цепиме
празнина од вселената

И залудно се надеваме дека
љубовта ќе не спаси, задека
со видовитост е родена

•••

Боже, има ли место во семирот
кај што не мириса на крв и смрт
На братска крв и на братска смрт

И има ли слика во природата
која не потсеќа на крв и смрт
На братска крв и на братска смрт

Колку родослови се изгубиле
во историјата оти варварството
не ја познава иднината
Мракот што го фрли меѓу
свездите е најголема темнина
во Светската бездна. Страв ни е
да не го затемни виделото
на лицето од Големата мајка
И да не ги угаси украдените
угарки, да не ги протера
огнарите што бдеат пред
влезот на трагедијата

•••

Ги чекавме ноќите кога од Аџам
доаѓаа симсари на камили,
товарени со амбер и мошуси
и кога нашите затегнати струни
ги покривавме со атлази
за да не чујат продавачките
на љубов од гусарските бродови

Тогаш се племенско донесовме

од пустината. И сета светлина
од огништата што се уште чадат
во врчва закопана во спомените
И постојано го одлагаме
нашето враќање и враќањето
на нештата што оддамна сме ги
истиснале од памтењето, оти
заборавот е како колера заразен

И инертно се вртиме во круг
како крволочни сверови
во дувло, на кои им истекува
времето за котење. И стануваме
канибали на сопственото племе
Оти болеста за власт е неизлечива

Го понесовме со себе сето
Темнило. И зора не видовме
додека не го допревме
гласот на Морето
А ѕвезди ни жареа во очите
И тогаш примивме грамота
дека смртта сеприсутно
чекорела по земјата. И дека
божјото испорче било заклано
како озимче на цепаница
Ариман се населил во нашите
шатори. Време е да тагуваме
во самина. И време е да ги
запалиме кандилцата во душите,
оти гревот дебне зад секоја сенка

А се беше вода и долга тишина
Се беше вода и длабока темнина

Оти расипнички сме ја изневериле
љубопитноста и оти сме имале
премногу бунтовништва во
мислите. Ах, каде би ни било
потеклото, а каде знаењето
кога светот би бил свесен за
другите светови во енакумената

О боже, победа или ништо
А поразот е подвиг и кога се
премолчува. Историјата ја
подига завесата, а нема кој да
излезе од конаците и да не
спаси од заблуди
Победникот сам си избира
предавници. Како да симнува
гревови од царските кубиња
и како да собира именки од
јазиците на незнајни племиња

А првиот грев е како првата
љубов, како последна желба,
Каине грешен

10.

Од храброста до лудоста најкус
е чекорот, Икаре безумен

Непара е човекот во космосот,
а сепак исполин меѓу видовите
Со ум што го придвижува
колцето на Историјата кон
други орбити. А самотен
ни е родот меѓу небесата

Требало да знаеш дека и бог
се самосожалува, гледајќи
си ги грешките. И ништо не
може да поправи, оти е
завршено неговото дело

Победа или ништо. Со секој
обид си повисоко во семирот
А поразот се премолчува
И боговите зла судбина имаат,
дури поголема и од кобта
човекова. И ганслива среќа
што меѓу ѕвездите трепери
како уплашена душичка,
како иманче на кланица

А нашиот разум посегнува
по се што е забрането
Оти она што е дозволено
не се освојува и го нема

вкусот на освоено. И жената
не е привлечна ако постојано
не се освојува и ако постојано
не се обидува да освојува

Летот ти беше како пијано
страшило во бура. И чедноста
ти изгоре во пожар што не ја
допре твојата гордост. И лесно
те зароби слободата. А клучот
на морето остана во Куката
на громот. Не ги отключавме
знаците и не го одлостивме
семето што изрта во бунтот
на височините, Икаре безумен

Дали виде сверило во сонот
Или те понесе самина како звук
меѓу два глуви мига
Едното крило ти беше
како образ на девојче
припиен до мајчина града
Другото пркосно се насука
спроти ветрот, како да те урекна
вообразбата за бесмртност

Од се на светот најнеможно
е враќањето од фаталноста
О каква немоќ на смртникот
да си ја поправи грешката

А во секој од нас има по еден
пророк. Но ниту една молитва
не ни се исполнила. Како да

почнува исчезнувањето на
големите божества

Зошто не ја исклучи можноста
дека летањето е страст, вечен
копнеж, бунт, слобода на духот,
Икаре безумен
Ја виде ли светлината како
дрско се разголува на сцената
Или го почувствува колебањето
на мракот во арената
Неоти сонуваше за бесмртност
И неоти наслути дека летањето
е чин на еднакви спротивности:
Земјата која те влече надолу
во одбојноста на ползењето
И небото кое те воздигнува кон
свездите како самотен аждер
во врана галаксија

Твоите крилја како номадски
громови грабеа над морето
А меѓу морето и облаците
космички бури го лулаа бродот
на твојата прокоба

Сега во твојата земја се котат
пилишта со восочни крилја
и клукаат псомина во мракот
И не знаат која од авантурите
човекови ќе откине дел од
божјата промисла, а која ќе
биде кобна за единката

Над морето цибрина, како
снег да ја завеал вселената
и како да се обликува хаосот
во привидна симетрија

Со секој обид си поблиску
до вечноста
А од храброста до лудоста
најкус е чекорот,
Икаре безумен

11.

Вечноста е минлива. Само
минливоста е вечна,
Орфеју тажен

Ти прв ја сфати смртта
како пат во неизвесноста
Но љубовта те понесе против
волјата на боговите
и не разбра дека и целатот
и жртвата се дел од
колцето на судбината

И не виде дека, ако не сме
во историјата, сеќавањата
се свртени кон иднината
и дека само убавината
го открива мигот на вечноста

Никој не може да го издржи
товарот на љубопитноста
кога секоја свест ќе се
вообрази со свеста на бога
Оти во кругот на неповратноста
непоимлива ти беше слободата
на избор и за можниот исклучок
И фатално несфатлив сомнежот
наспроти вистината

Кога би можеле да промениме
само дел од минливоста
И кога би запреле барем
еден миг од Големото тркало
на движењата во природата,
поблиску би биле до вечноста
Но пак не ќе бевме знаеле
дали празнината е поголема
од темнината

И што ние паметиме од
вечното движење: кружната
преобразба на материјата
Само преобразбата
Или само материјата
Или ништо
И дали ќе се сеќаваме на
нештата што можат повторно
да се доживеат во мигот
кога сме ја исклучиле
можноста дека веќе еднаш
сме ги доживеале

Само ти ги дочу *небесните*

хорови. И само ти се обиде
да го вратиш мигот на вечноста
назад во иднината. И да се
огласиш пред запалените
стрништа што се взираат
во потонски предрасуди
На некое самотно присојче
во вселената го слушаш звукот
на божјите химни,
Орфеју тажен

Најразумно од сè е
да ја славиме минливоста
и да ја прифатиме смртноста
како вечност меѓу два
космички мига:
оној што постојано некаде
заминува и оној што
бесконечно од негде се враќа

И каква е тука неодоливоста
за победа и неподносливоста
на поразот
Каква е смислата на светот
постојано да се самоуништува,
кога се ништожно исчезнува
во одвратна празнина

Златно зрно фрли во црна книга,
каде што свездите сонливи се капат
во вечно промеливи бои
Светот бара љубов, а не слобода
Оти љубовта го наоѓа бога
кога сме очајни. А слободата

е поопасна и од тиранија кога
безгранично владее со свеста

•••

Кој не знае каде ја сокрил
нежноста на голите номатки,
нема никогаш да дознае,
оти тие доѓаат и си одат
Кој не заспал во белите одаи
на земските кралици, нема
никогаш да заспие, оти тие
доѓаат и си одат

Кој кротки весталки не љубел
на небесен чардак, нема
никогаш да љуби, оти тие
доѓаат и си одат

Ти што ги слушаш и најтивките
воздишки на свездите
И ти што владееш со сета
хармонија во природата
Отфрлајќи го мигот на минливоста,
го отфрли и сонот за вечност

И нема што да ја утешу
твојата бесмртност во празните
пространства на бескрајот
Твоето митолошко време
безнадежно се врати во историјата

А вечноста е минлива
Само минливоста е вечна,
Орфеју тажен

12.

О правдољубив епископе
Велички. Целомудри граматик
и свјати великомученик
Аз недостојни раб божји,
на жито се радујем
И дадох умному цару
вергија: поломник ченичка
и бучук ченица
И принесох јалову свиску
А церкви, храму божјем,
даровах икону из руку зографа,
иконописца праведнога
За духовно спасение и телесно
здравје за целех дом

Спаси нè од невидливото во нас,
Клименте Велик
Од лукавци што се прикажуваат
како пророци. Од лицемери и
ништожници што идат како
избавители на лјудот
Оти и кога е лажна, верата е
зараза што не се лекува

Ти скротител на бурите
Кога ноќум призиваме духови,
високо од ридот ни ги грееш
душите изземнати
Ти исцелител на водите
Кога ја вабиме неутешноста,

високо од ридот ни ги лечиш
раните закрастени
Ти светилник на умот
Кога слепи алавме во темнило,
високо од ридот нè научи
на буквите непорочни

Ти што ја питомиш природата
И со кроткост ги збунуваш
свездите. Ти го посеа писмото
на сончева ледина. И ја заора
браздата на знаењето

•••

По Царскиот пат ќе дојдат
комитопули во земјата во која
и ангелите се проколнати,
а пророците питачи
Ќе откопаат копита
предавнички под тврдината,
мртви коњаници пред тврдината
Кој ќе ги запре до Гробот
со девет засидани клетви
И кој ќе ги врати од Гробот
со девет лути болештини

Копита одмазднички пред
тврдината, коњаници во тврдината
Кој ќе ги дочека на Гробот
со девет рани измамнички
И кој ќе ги испрати од Гробот
со девет чуми, со девет чудеса
И кој ќе ги нагости на Гробот
со девет смрти и девет премирања

Кој мракот ќе им го одлепи
од очите темни. Кој крвта ќе им ја
одсвери во утеха тажна. Кој љубов
ќе им налее на Момин бунар
А зла среќа коби во секоја душа,
задека ќе ни било судено
за сè што сме одзеле од бога

•••

Ништо не е залудно во твојот труд,
Клименте Велик

Колку нови чудеса во денот,
толку нови молитви во ноќта
Ти што зборуваш со светлините,
светлини ни посеа во бавчите
Ни бразда место немаме,
а садиме лозја, овошки калемиме
Сидаме манастир на небесно гумно

И голема ни е љубовта кон Бога,
а мала наградата. Оти Создателот
некому сите зла му ги дозволува,
а некому му ја одзема радоста
Нас името нè расколи, јазикот,
писмото. А нема кој да нè излекува
од омразата византиска, од задувот
фанариотски, епископе Плаошнички

Се сјатија против нас нејаки
како сверови на изгубено иманче
А нам глодањето ни е во крвта
Брат на брата гробар
Син на татка волк,
Клименте Велик

А поеднакво се страдало
во рајот и во пеколот
Неоти смртни, и неоти безимени
вдишуваме вечност, вселенски лач
од твојата бесмртност и име
Како бог да се вгледува
во нашите заумни души

Ти што боготвориш на зелени
падишта, на рулини, на пресеки
Ти што во златни ораници го
посеа семето на грамотна азбука
Чувај нè од нејасното
Од она што не го препознаваме
И од она што и во сонот
не ни се прикажува
Оти патот завршува како свер
во губина. Во темна галаксија

Опстанокот во оваа сверина,
у бесна волковија, е потежок
од сета гравитација во семирот
И зависта е поголема од гладот,
а надежта само пат до очајот
Оти зборот беше пред бога
И оти за вечноста -
и бескрајот се жртвува

Пред доброме цару рукотворина
Пред богом вечнаја памјат
И николиже конец жизни

Ни град, ни рој од скакулци,

ни арачлии

Човекот е прашинка
во сенишна бура
Кој стасал до врвот
во атли ќе лежи,
Клименте Велик

(Поемата „Потомците на Чрт“ е објавена во збирката поеми „Одмеѓување на светот“ за која авторот во 2012 година ја доби наградата на Здружението за уметност и култура на живеење „Дијалог“ од Скопје за најдобра книга поезија во претходната година)